

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6.1939

Grant responsabil : N. ONCU

Traiful în Hristos

„Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” Coloseni 2:6.

Cea mai minunată carte — a spus cineva — ar fi aceea, în care fiecare credincios și-ar scria povestea întoarcerii sale la Dumnezeu prin primirea în inimă a Domnului Isus Hristos. Ar fi în această carte, cele mai neuitate clipe și întâmplări. Căci cele mai frumoase momente din viața unui om, sunt acelea în cari îl primește pe Isus în viață. Da, când face primii pași pe cărarea vieții, pe calea cătră cer. Cu câtă bucurie primește un om în inima sa pe Domnul Isus, atunci când e convins că, numai prin moartea și jertfa Sa poate fi mântuit!

Sunt însă mulți oameni, cari îl primesc pe Isus cu bucurie, dar atunci când e vorba să trăiască în El, parcă nu sunt gata să facă și aceasta.

Cum L-am primit pe Isus?

Să ne aducem bine aminte cum L-am primit noi pe El în inima noastră. Să ne gândim că L-am primit

Cu bucurie. Ce bucuroși am fost că, prin El am scăpat de sbuciumul și chinul păcatului! Ce bucurie era pe noi, că avem onoarea și fericirea să îl primim în viața noastră pe Dumnezeu!

„Râuri de bucurii curg în inima mea

„Intrând Isus în inimă.

A fost bucurie căci prin intrarea lui Isus în inima noastră, ne-a curățit de toate apucăturile și ne-a scos de sub tutela păcatului. Ce frumoasă e arătarea în tablou a inimei omului, în care

intră Domnul Isus! În timp ce intră El, pleacă și ies din noi toate duhurile rele, cari ne-au robit și stăpânit ființa. Prin intrarea lui în viața noastră, am fost curățiți și purificați. Casa inimei și a gândurilor noastre a fost măturată. Prin El ne-am înobilat, ne-am transformat.

L-am primit cu bucurie, și ap. Pavel spune să trăim în El, tot cu bucurie. Nu posomorât, nu înfumurat și trist, ci vesel, plin de bucurie. Un credincios trebuie să nu fie pradă întristării. Pe fața lui să se citească, de oricine, că el e un credincios și trăiește în Isus. De ce ești trist suflete? Nu L-ai primit tu pe Isus în inimă cu toată bucuria? De ce nu ești vesel și bucuros și acum când trăiești în El?

De bună voce. Atunci când te-ai convins că ești pierdut, și numai prin Isus poți avea mântuire, te-ai silit, te-ai forțat, cineva să vii la Isus și să-L primești în inima ta? Nu, nu. Nimeni nu vine la Isus forțat. „Dacă vrea cineva să vină la Mine...” — adică numai de bună voce, în mod voluntar oamenii vin la Isus. Și El, care cunoaște inimile noastre, dacă vede că nu venim de bună voce, cu siguranță că, nu va primii să intre în o astfel de inimă.

De bună voce L-am primit, de bună voce să trăim în El. Dece ești așa moleșit, așa fără viață? Dece parcă ești plictisit? Crezi că Biserica sau poporul Domnului te fortează să trăiești în El? Nu, nu, de o mie de ori nu. Dacă vrei, altfel nimeni nu te fortează. Niciodată nu trebuie să încercăm să facem pe cineva să trăiască în Hristos cu forța. Nu, fiecare de

bună voce L-a primit de bună voce să trăiască în El. E liber să facă ceace vrea. Nimeni nu are dreptul de a exercita vreo forță sau silit în aceasta. Nu, absolut nimeni. Nici părinții, nici rudele, nici Biserica și nici predicatorul. Libertate și responsabilitate.

Cu dragoste. Atunci a fost „dragostea dintâi.” Ce miu: Il iubeam atunci pe Domnul Isus! Eram gata atunci să ne dăm viața pe altare pentru El. Și cine păstrează această dragoste neafinsă, acela e gata oricând să moară pentru Hristos. Dragostea aceasta a născut martirii. Ea a făcut pe mulți să-și lase totul și să plece, în necunoscut, prin țările păgâne, printre sălbatici, departe de ai lor, străini și în primejdii, dar cu dorința isvorâtă din dragoste, de a duce Evanghelia lui Isus oamenilor cari nu o aveau. Din această dragoste unii au dăruit totul pentru cauza lui Isus, au făcut spitale, azile, orfelinate, școli și instituții de tot felul. N'a fost nimic altceva la miloc, decât dragostea și numai dragostea.

L-am primit cu dragoste, să trăim în El cu dragoste. Asta înseamnă să iubim această viață în El, să ne simțim plăcerea în ea: „Ferice hărbatul... care-și găsește plăcere în legea Domnului și zi și noapte cugetă la ea”. (Psalmul 1). Viața trăită cu drag, e o viață frumoasă. Iată dece pentru un adevărat credincios viața creștină în Isus, e cea mai minunată și mai frumoasă viață. El o iubeste, se simte plăcut în ea. Traiful cu Isus e singurul în care ar putea trăi și fi fericit.

(Continuare în pag. 10-a)

Farul Creștin

Fișă religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 35-36 sâmb. 30 Aug-6 Sept 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
În străinătate 300 lei.
În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Asociația și administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blănduziei 4

DELA REDACȚIE

Mulțumim în mod călduros tuturor fraților cari la apelul nostru au trimis abonamente pentru frații din Basarabia și Bucovina. Suntem siguri că Domnul le va răsplăti această binefacere. Prin fapta lor ei predică prin Farul în fiecare săptămână, acestor familii cari au fost greu lovite în urma jafului comuniștilor.

* * *

Am primit ajutoare dela: fr. Nicolae și soția din Crăscior 200 lei, Drăgoi Romul Ponorel 70 lei, Nicolae Circu Baia de Criș 100 lei și alții cari nu vor să li se știe numele. Totuș redacția le mulțumește în numele Domnului.

* * *

Cum lucrarea revistelor noastre e una din cele mai mărețe și mai grele, și cum avem nevoie mare de mult sprijin divin cerem celor ce iubesc această lucrare să se roage pentru noi. Rugăciunile credincioșilor coboară harul și binecuvântarea pe pământ.

* * *

Avem la redacția Farul Creștin din anii 1935 și 1936 legate în volum de vânzare cu 150 lei volumul. Sunt toate numerile dintr'un an. Cine vrea poate face comanda. Banii se trimit pe adresa casierului nostru.

În ziua de 22 Iunie a. c. s'a ținut primul botez în com. Nuntași, jud. Constanța cu 6 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Gligor Cristea, lucrător al cercului Constanța.

Fericirea credinciosului

„Fericite de cei ce locuiesc în casa Tatălui.” Ps. 84.

Cele mai grele locuri de străbătut sunt deșeurile, pusturile, acoperite de nisip și lipsite aproape complet de viață. Dar și prin aceste locuri, omul a ajuns să treacă, să le străbătă. Sunt și prin pusturile acestea anumite oaze de iarbă, pe lângă câte un soraș, la care omul poate poposi, odihni și își poate alina setea. Drumul pe la oaze, e drumul care străbate pustul. Tot așa lumea aceasta, marele pustiu al tuturor necazurilor și durerilor, poate fi străbătut. Există și aici o cale, pe care cine o găsește poate cu mare ușurință trece prin lume. Calea aceasta e calea credinței. Cântărețul Domnului cântă aici că omul credincios e fericit, căci el locuiește în casa Domnului.

Și ceace spune aici psalmistul e un adevăr, curat și care nu poate fi negat. Noi cunoaștem aceasta din experiență, și din aceasta din viața noastră și a semenilor noștri. Un om care locuiește în casa Domnului, e un om fericit.

A locui în casa Domnului înseamnă a trăi atmosfera casei Domnului în fiecare clipă din viața ta. Adică să cânti mereu, să te rogi mereu și în minte să cugeti la cuvintele Domnului. Am văzut credincioși când mergeau pe drum cântau, când erau la lucru cântau. Știu de alții cari umblau rugându-se. Pe buzele lor era rugăciunea. Și sunt credincioși, cari citesc dimineața un loc din Biblie, și atunci la el cugetă încontinuu. Mintea lor e ocupată, ei cugetă la legea Domnului zi și noapte. Iată că acești oameni locuiesc în casa Domnului. Ei sunt în fiecare clipă în atmosfera casei Domnului.

Și foarte puțin dacă ne cugetăm la astfel de oameni, vom vedea că aceștia sunt fericți. În ei nu pătrunde necazul, gândurile rele, cari aduc atâtă rău, nu se pot strecura în mintea lor, căci aceasta e ocupată cu altceva; tot ceace produce nefericire altora, nu poate ajunge la ei. În jurul lor e o despărțitură invizibilă, peste care nu se poate trece. Ei locuiesc în casa Domnului acolo e fericire, astfel că și ei sunt fericți.

Apoi psalmistul spune aici un lucru gustat de el. Fericirea aceasta pe care o cântă el, e fericirea pe care o trăia el, pe care o cunoștea el, pe care o răspândea și o admira acum în cântarea lui. Ce bine se simțea el în casa Domnului! Ce bucurie era pentru el, când putea merge acolo, ca împreună cu ceilalți credincioși să-și unească slava și s'o avânte la cer. Acolo se simțea el aproape de Dumnezeu, acolo se vedea el în cerurile în care necazul nu poate intra și unde întristarea loc n'are.

Fericirea pe care oamenii o doresc, pe care o căutam, nici nu se poate găsi în altă parte. Ea e din Dumnezeu și o poți găsi numai la El. Și cel mai indicat loc e casa Domnului. Acolo se poate găsi fericirea, chiar dacă nicăieri în altă parte nu se găsește. Deci sufletele căutător de fericire nu o căuta în locuri unde nu o poți găsi. La locurile unde alegem lumea, se spune că se află fericire, dar nu am văzut până acum pe nimeni găsind-o. În păcat se spune că, se află fericire, dar cine dă crezare se înșală amarnic. Fericire însă de acela, care locuiește în casa Domnului, adică e un membru în familia Domnului. Aici cu adevărat e fericire. Aici e din belșug.

Deci nu alerga la locuri unde nu o găsești. Vei păți ca cel însetat, care alerga după apă și a văzut o fântână, a alergat la ea bucuros că a găsit apă, dar când a ajuns la ea, a văzut că era o fântână secă. Caută să te întâlnești cu Cel ce a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, și atunci El te va face copilul Tatălui, te va face prin credință în El, membru în familia sfântă și vei locui atunci în casa Tatălui, având fericirea adevărată. „Fericite de cei ce locuiesc în casa Domnului!”

Fiecare credincios

Fiecare credincios, fiecare biserică trebuie să transforme în faptă, cuvintele din Biblie „PURTAȚI-VĂ SARCINILE UNII ALTORA...”

Deci să ne rugăm pentru frații noștri din Basarabia și Bucovina cari au simțit negura întinericului timp de un an de zile. Să ne rugăm pentru reinviorarea lor. Să mulțumim Domnului că El a ascultat rugile copiilor Săi și i-a adus din nou între noi.

Să ne rugăm pentru glorioasa noastră armată. Să cerem Domnului ocrotirea și binecuvântarea Sa peste armaia care a desorbit pe frații noștri.

Să avem în rugăciunile noastre pe orfanii și văduvele Neamului, care au pierdut în desrobirea fraților noștri ce au avut mai scump: soț și părinte.

Să ajutăm cu banii noștri, cu bunurile noastre pe orfani și văduve. Să-i avem la inimă, ei sunt ai unui Neam întreg. Inconjurați-i cu dragostea voastră, iubiți-i, mângâiați-i și ajutați-i.

Biserica lui Hristos trebuie să fie la înălțime.

„Fiți implinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători”. Iacob 1:22.

NEȚĂRMURITA IUBIRE

PREDICĂ

Pe pământ, în viața noastră cunoaștem ca cea mai caldă și mai mare dragoste, dragostea de mamă. Și în adevăr e mare taina dragostei unei mame. Cine a avut binecuvântarea să aibă și să cunoască în viața aceasta o mamă, a putut observa adâncul acestei iubiri, în care o ființă se topește pentru odorul rupt din ea. Dar sunt limite, sunt hotare, la care și această mare dragoste se oprește, sunt limite peste cari nu poate trece. Sunt atâția oameni iubii foarte mult de mama lor, dar la un moment din cauza umbrării lor, au pângărit dragostea de mamă și au fost desmoșteniți, scoși din familie, șterși din inimă, uitați și pierduți.

E însă o dragoste nețărmită, e o iubire fără margini și aceasta e iubirea lui Dumnezeu. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

E mare această dragoste, căci ea se refrânge asupra oamenilor cari erau prin păcatele lor pierduți și condamnați morții și pierzării. „Ca oricine să nu piară...” Ce minunată e, la marginea prăpastiei, când era gata ca ființa omenescă să se prăvălească în dezastru, atunci și acolo această dragoste face minunea salvării. „...să nu piară...” sunt cuvinte cari descriu o adevărată stare de dezastru, în care ar fi ajuns omenirea, dacă nu ar fi fost intervenția acestei dragoste.

Și e bine să nu uităm că, omul era condamnat și nimic, afară de această dragoste, nu-i mai putea da grațierea. Era deci sigură pierzarea sa. Ce pierzare! Chinul veșnic, departe dela fața Domnului. Nimic în lume nu-i mai rău pentru o plantă decât să o iei și să o desparți de privirea soarelui, să o lipsești de această binecuvântare. Nimic nu e mai rău, decât să iei un pește din apă și să-l pui pe uscat. Aici el e pierdut. Nu trebuia pentru om o mai mare pedeapsă decât izolarea sa dela fața Domnului și era destul ca el să fie pierdut. Dar când te mai gândești că pentru el mai era pregătit un chin pe veșnicie, alătura de in-

gerii celui rău! Vai și din această pierzare ne-a mântuit dragostea aceasta a Domnului!

Și de această pedeapsă și pierzare nu ne putem îndoi, fiindcă avem prea multe cazuri, în care Dumnezeu a pedepsit și a pierdut. Când mă gândesc la potopul de pe vremea lui, Noe, mă înspăimânt. Câți copii, câte ființe umane au pierit înghițiți de valurile de ape lacome! Câte țipete, câte vaete, dar niciun ajutor. Dar focul pustiitor dela Sodoma și Gomora? Vai ce groază! Inchipuiți-vă că limbi de foc uriaș, alimentat din necunoscut, vă îmbrățișează trupul, vă prăjește și în chinurile cele mai mari vă conduce pe cărarea morții. Ce grozăvie! Dar atâtea și atâtea pedepsiri arătate în paginile Bibliei?

Auzi sufletul meu intervenția iubirii „...să nu piară...” ascultă încă odată „...să nu piară...”

Salvarea e atât de mare, că nu poate fi descrisă. Dar pentru ea a trebuit ca această dragoste să dea și prețul cel mai mare. Și l-a dat. „...a dat pe singurul Său Fiu...” Asta înseamnă că S'a dat pe Sine. Pe crucea la Golgota moare nu un om, nu o ființă oarecare, ci Dumnezeu, însuși, El personal. Care înțelept poate pătrunde aici? Ce minte de om se poate coborâ aici? Cine din noi oamenii putem privi și vedea aici toată taina asta predicată de aproape două mii de ani și totuși nepătrunsă?

Noi oamenii facem și noi sacrificii și jertfe, dar numai atunci, când în urma lor avem un câștig oarecare. Nu așa e cu jertfa dela Calvar. Jertfa lui Isus de pe cruce e numai din dragoste, e cea mai curată dragoste, neîntinată în nicio gândire de câștig sau dobândă „...a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine care crede să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Nu se poate ceva mai clar, din care să se vadă că toată binecuvântarea acestei jertfe e pentru noi.

Doi tineri, vecini și prieteni, au fost dați de părinții lor la școală. După ani de studii, unul a ajuns judecător, iar unul s'a avântat în lumca comercială. Au trecut ani și ani de zile. Intr'una din zilele

de judecată, e adus în fața judecătorului un proces. Vina de care cel târât la judecată era acuzat, era mare. Dar vai, judecătorul observă în inculpat pe chiar prietenul său de copilărie și de școală. Ce putea face. Legea trebuia aplicată. A rămas calm și drept. A rostit o sentință grea. L-a condamnat la biciuirea publică. După rostirea sentinței, judecătorul s'a coberit, s'a apropiat de cel ce trebuia să bată și i-a spus ca numărul loviturilor din sentință să i le aplice pe trupul lui. După ce a luat întreg numărul de lovituri și plin de sânge, judecătorul s'a apropiat de prietenul său, l-a săruiat și i-a spus că, e liber. Așa a făcut Dumnezeu cu noi: „S'a dat pe Sine însuși, ca să împace lumea cu Sine.”

E mare dragostea aceasta căci orice om, oricât de păcătos ar fi, oriunde ar trăi, poate fi mântuit prin simplul fapt că, crede în Isus. Iubirea a deschis poarta cerului și a făcut ca acolo să ajungem pe cărarea credinței. Nu-ți pare acest lucru minunat? Nu te miră această cale ușoară și că prin ea tu poți fi scăpat de iad și ajungi la Dumnezeu? Dar aceasta e realitatea adevărului. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca, oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Mă gândesc la tine suflete dragă și parcă te văd nesocotind și călcând în picioare aceste cuvinte. Tu nu vrei să crezi. Ți se pare ție că numai proștii mai cred, că a crede e o rușine față de starca și cultura ta, că a te ști cineva că tu ești un credincios, e cea mai mare rușine de pe pământ. Că dacă ar ști prietenii tăi că tu ai devenit un credincios, ar râde zile întregi, iar tu te-ai topi de rușine. Vai, aceste toate sunt urzite nu de tine, ci de cel rău și sunt numai puse în gândul tău. Gândește-te puțin. Tu ești un pierdut. Adevărul acesta nu-l poate răsturna nimeni. Singura cale de mântuire e credința în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu. Și poate fi această faptă înjosiitoare? Și ce-mi pasă dacă râde iadul cu oștile lui? Să fiu eu mântuit. Sau dacă ași sta în păcat și ași ajunge acolo, parcă nu ar râde? Și nu mă privește pe mine râsul lumii, care eu știu

(Continuare în pag. 6-a)

Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă tremurând. Ps. 2, 11.

Puterea lui Hristos

„Noi predăm pe Hristos cel răstignit.” I. Cor. 1:23.

În anii d'n urmă temelile lumii au început să se clatine. Războiul, produce schimbări guvernamentale, economice, industriale, morale și religioase. Schimbările se produc în țările mari și în țările mici. Prejudiciile și nenorocirile se crează și se înlătură. Față de această stare se naște marea întrebare: „Au creștinii un remediu pentru lume — un remediu, care să fie destul de tare și dinamic în fața celor mai mari și adânci nevoi ale lumii?”

— O mulțime întreagă poate răspunde: „Da, noi avem o Evanghelie, care este destul de puternică și dinamică în fața oricărei nevoi a lumii.”

În această Evanghelie ni se descoperă un nume, care poate face totul. „Veți chema numele lui Isus, pentru că va mântui poporul de păcate.” „Nu este alt nume sub soare dat oamenilor spre mântuire.” Apostolul Pavel se oprește și în mijlocul unei lumi întregi, spune: „Noi predăm pe Hristos cel răstignit.”

Ne putem întreba, cum este Hristos puterea lui Dumnezeu pentru mântuire? Un triplu răspuns:

1) Hristos este puterea lui Dumnezeu în Persoana Sa.

2) Hristos este puterea lui Dumnezeu în Evanghelia Sa.

3) Hristos este puterea lui Dumnezeu în experiența omenească.

I.

Hristos este puterea lui Dumnezeu spre mântuire în Persoana Sa. Istoric, apostolic și supranatural, creștinismul stă sau cade cu Persoana lui Hristos. Nefricăți noi stăm și declarăm fără ezitare că, natura omenească nu L-a produs și nici nu poate produce o astfel de Persoană. Dacă El este numai om, de ce lumea nu mai poate produce o ființă egală cu El de-a lungul atâtor veacuri. Hristos este și om și Dumnezeu. Hristos a fost om ca și când nu ar fi fost divin și a fost divin ca și când nu ar fi fost om.

În El se desăvârșește doctrina întrupării lui Dumnezeu în omul Isus Hristos. Ap. Pavel scrie: „El s'a arătat în carne, justificat în spirit, văzut de îngeri, predicat între popoare, crezut în lume și primit în glorie. Nici o altă creatură omenească nu poate avea această divinitate. Domnul Isus, în cuvintele Sale își asumă atribuțiile divine: „Am fost înainte de Avraam.”

El a afirmat atotputernicia Sa. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ, duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia, faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui,

Fiului și Sfântului Duh și învățați să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi până la marginile lumii.”

Hristos afirmă, atotștiința Sa. El cunoaște fiecare secret al ființei „nimii”.

El afirmă omniprezența Sa. „Unde sunt doi sau trei adunați în numele meu și eu sunt în mijlocul lor.” El este un adevărat Salvator și drept Mântuitor al tuturor oamenilor. El este singurul Judecător în fața căruia toți oamenii vor fi adunați. Cuvintele Lui au un caracter divin.

Luăm marele cuvânt: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” — Când Isus a spus aceste cuvinte, El a privit lumea întreagă de-a lungul veacurilor. Prin aceasta Isus descoperă doctrina libertății religioase. Credincioșii creștinii bapțiști au acest principiu și-l păstrează cu sfințenie.

Tot El a spus: „Eu sunt lumina lumii.” Prin asta ne arată că El aruncă lumina asupra tuturor problemelor. Și afară de El nu este altă lumină. El este singurul care poate da un răspuns potrivit problemelor d'n toată lumea — Est, Vest, Sud și Nord. Unii se întreabă: „Cum putem noi să-l cunoaștem pe Dumnezeu? Se îngrijește El de noi?”

Filip strigă: „Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus răspunde: „De atâta vremea am fost cu voi Filipe și nu M'ați cunoscut? Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, cum spui acum arată-ne pe Tatăl?” El a spus că, atunci, când noi îl vedem pe El, când venim la El, cu speranțele frânte, El ne dă lumina în locurile întunecoase; când îl vedem pe El, vedem pe Dumnezeu. El este Dumnezeu întrupat în corp omenească.

Adesca ne întrebăm, cum putem avea o legătură morală directă și dreaptă cu Dumnezeu? Răspunsul este simplu: „Prin Isus Hristos, mijlocul între Dumnezeu și om.” „Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine.”

O altă întrebare este, cum putem menține legătura între om și om? Răspunsul este găsit în cuvintele: „Ceiaze vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le voi lor.” Gândiți-vă la pilda samariteanului m'lost'v. Isus a fost întrebat: „Cine este aproapele meu?” Răspunsul a fost: „Aproapele tău este orice om, care are nevoie de tine.” Oriunde în lumea aceasta este o nevoie omenească, noi suntem dator să ajutăm. A-L urma pe Hristos, înseamnă să-l faci pe orice om aproapele tău.

Să luăm întrebarea: „Dacă omul moare, va mai învia el oare? Este moartea

sfârșitul?” Plato și Socrates n'au putut defini prezența morții. Hristos însă ne spune: „Eu sunt învierea și viața, cine crede în mine, chiar dacă moare, va trăi.” Hristos este răspunsul marelui îndrăgărit cu privire la moarte. El singur poate vorbi cu o astfel de siguranță. Putem Plato sau Socrates sau Marc Aureliu etc.

Nu, toți oamenii se sperie în fața morții. Nimeni nu a putut vorbi despre ea franc și fără frică. Numai El singur. Cuvintele Lui dovedesc caracterul Lui divin. Numai El a putut spune: „Veniți la mine toți cei ostenți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” Pe buzele lui Hristos aceste cuvinte au fost ca marea din stâncă lui Dumnezeu. El chiamă orice clasă și temperament. Așa nu mai un Salvator divin putea spune.

Priviți la cuvintele lui Hristos. El a spus: „Credeti-Mă pentru lucrările care le fac.” Pomul se cunoaște după fruct. Ori cine îl cunoaște lucrările, îl slăvește ca Dumnezeu. Păstorii noaptea au venit să-L salute ca Rege. Magii I se închină și I aduc daruri. La Templu e copil de 12 ani, bătrânii se miră de înțelepciunea Lui. El se juca cu problemele grele pentru doctorii legii. În cei trei ani de misiune publică, orice cuvânt, orice pas și orice faptă au fost adevărate minuni. Din fața Lui fug demonii, dispare boala, apare înmîna și se coboară puterea. Am fost întrebat de sute de studenți, dacă cred în minunile arătate în Biblie. Le-am răspuns: „Sigur că da, pentru că însuși Isus este cea mai mare minune a veacurilor.”

Despre Mozart, se spune că, a adus îngerii jos, și despre Beethoven, că a ridicat morții în sus. Isus le-a făcut pe amândouă. El este scara lui Iacob dintre cer și pământ.

II.

El este puterea lui Dumnezeu în Evanghelia Sa. Nu vă mirați de ceiaze scrie Pavel în Rom. 1. 16.: Hristos este puterea lui Dumnezeu. Evanghelia lui Isus Hristos este clară, ea arată fiecărui păcătos că poate fi un sfânt, că poate intra în împărăția lui Dumnezeu. Mesajul Evanghelic este „dacă nu vă veți pocăi, vă veți pierde.” În cer e loc pentru fiecare pocăit și credincios. Evanghelia lui Hristos își taie drumul prin istorie. Ideile cad, se prăbușesc în fiecare țară, punde Evanghelia este predicată. Istoria supranaturală a nașterii, a vieții, a morții și a învierii Sale, atinge inimile oamenilor și-i aduce în bucuria Tatălui. Noi nu avem nevoie de o Evanghelie nouă ca să câștigăm lumea la Dumnezeu. Natura omenească este același. Păcatul este același care a fost prin toate veacurile. Puterea Evanghelică lui Hristos este aceeași. „Și când mă voi ridica

(Continuare în pag. 11-a)

El nu-și ține mâna pe veche, ci îi place îndurarea. Mica 7, 18.

LUMINI IN INTUNERIC

Din experiențele unui păcătos mântuit

(Urmare)

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el.” Isa. 30:21.

Mă simt îndemnat să mai scot la iveală câteva din experiențele pe care le-am avut, Dumnezeu cu ele își are scopurile se. El va vorbi altor inimii tinere să se încreadă mai mult în El, să facă lucruri mari. Pentru că viața nu este muncă, băntură, ci ea își are onorarea de a fi contopită în Dumnezeu astfel ca voia Lui Dumnezeu să fie voia noastră. Iar dorințele Lui să fie plăcerea noastră. Dumnezeu nu se mulțumește numai cu faptul, că, ne-a mântuit, El vrea să ne sfătuiască, să ne conducă, ca astfel să fim ai Lui în întregime. De un timp încoace am observat ceva nou în viața mea, cum Duhul lui Dumnezeu se folosește de Sfânta Scriptură ca să-mi descopere voia lui Dumnezeu sfântă și desăvârșită.

Jertfa orderii de tot (Lev. 1:1).

Ca fiecare tânăr, plin de râvnă pentru Domnul, aveam și am planurile mele pentru Domnul, și-mi era frică ca nu cumva Domnul să mi le schimbe. Totuși mergând pe drum, mă gândeam că s'ar putea întâmpla ca Domnul să-mi schimbe roata planurilor și atunci ce va fi? Atunci amărât răspundeam, voi face așa cum va dori Domnul, pentru că eu îmi sunt dușman, iar Dumnezeu îmi e cel mai mare binevoitor. Cu El trăiesc, fără El mă distrug. În acest timp de apăsare sufletească și de nepotrivire între gândurile mele și Dumnezeu mintea mea este luminată de cuvintele: „Jertfa orderii de tot.” Căce niciodată n'am meditat. Această jertfă înseamnă că se consumă în întregime pentru Dumnezeu, în flăcări pe altar. Această jertfă e primă între jertfe, este cea mai însemnată. După ea urmează jertfa de mâncare, închinare, ispășire, mulțumire de viață, etc. Adică aceasta înseamnă că în viața mea vine mai întâi predarea mea în brațele lui Dumnezeu pe deplin, în întregime, fără să mă păstrez ceva pentru mine. Lecția a fost tare, am închis repede locul unde erau scrise cuvintele aceste și am mers mai departe printre holde. Dar în mintea mea suna mai departe: „Trebuie să-i dau totul și planurile și tot”. Eram necăjit, de ce am deschis tocmai acolo. N'a trebuit să ctesc, gândeam, aici a fost greșala mea, apoi în minte îmi sună din nou „totul”, dacă n'ai predat totul? Mergeam mai departe, „toată inima, toate planurile, toată casa,

toată viața, toate sunt ale Domnului și Lui trebuie predate. Scântea divină a aprins conștiința așa, că eram în flăcări. Cine mai poate scăpa din flăcări ne ars?

„...Voi astupa drumul cu spini...” (Osea 2:6).

Eram grăbit să ies din oraș. Îmi aranjam camera frumos, ca la piecare, pentru că atunci, când voi veni s'o găsească plăcută. În rugăciune n'am simțit nimic deosebit așa, că totul era bine. În timp ce aranjam în sus și în jos, ca să nu mi stea capul gol, arunc ochii în Biblie: „Ii voi astupa drumul...” Mă gândesc ce verset interesant. Dumnezeu închide și deschide drumul la fiecare.

La un moment dat însă, nu știu cum am gândit ce n'ar fi trebuit să gândesc: „Nu cumva acest verset îmi vorbește mie?” Lucrul acesta nu mi-a plăcut, înima începea să-mi bată, am deveni indispus și parcă îmi devenea greu să mă gândesc la versetul acesta. Am riers să mă conving mai mult. Total s'a întâmplat cu exactitate. Domnul mi-a răsturnat planurile, dar m'a înștiințat mai dinainte ca să nu fiu prea amărât și să nu-mi pice prea greu atunci, când voi vedea cu ochii porți închise, uși încuiate, drumuri astupate cu spini și măracuni. Și acum mă simt fericit că, atunci drumul mi-a fost astupat.

Imi voi ținea mâna închisă față de tine (Iov.)

Atunci când aceste cuvinte mi-au fost spuse, Domnul era existența mea. Nu-l așa, că-i interesant? Eu aveam angajamente din partea Domnului să lucrez, iar Domnul se angajase să-mi plătească o cameră, căci era un ger mare, lemne, mâncare și alte cheltuieli secundare destul de ridicate de multe ori. Astfel viața îmi era zăinic o minune de felul cum Dumnezeu mă hrănea și îngrijea de mine. Dumnezeu este foarte bogat și m'a ținut bine. Aceasta ar putea s'o spună și acei ce veneau în contact cu mine, în special cei săraci. Desigur eram al Domnului, ai Lui erau și banii, iar eu numai administrator.

Din râvnă pentru a ajuta pe săraci, am recurs la o metodă rea de a înmulți bani. Tatăl meu n'a vrut să mă vadă sau să mă facă negustor, care să-i înmulțesc banii ce mi i-a dat. Am simțit că trebuie să mă mărturisesc păcatul, persoanelor, cu care eram în legătură. Am mărturisit. Am simțit că greșala mea chiar din râvnă pentru Domnul e mare și va fi pedepsită de El. Când deschid Biblia: „Am

să-mi țin mâna închisă față de tine.” Dragostea lui Dumnezeu mă pedepsea. Am înțeles că Dumnezeu nu-mi va mai trimite bani un timp. Am căutat să văd ce sumă am la mine. După ce am aflat, spre surprinderea mea am primit călăuzire ca să merg îndată și să dau banii ce-i am săracilor. M'am gândit să merg și să cumpăr un kg. de pâine pentru aceea zi, ca să am măcar de mâncare, apoi restul să-i predau săracilor. Dumnezeu nu mi-a dat voie să cumpăr pâine, așa că am strâns toți banii și i-am adus săracilor. Niciodată n'am găsit mai greu săracii ca în dimineața aceea. Parcă și ei fugeau de bani. Domnul era foarte aproape de mine ca de obicei, așa că îndeplineam cu ușurință voia Lui și poate tocmai faptul că simțeam așa de aproape dragostea lui Dumnezeu, îmi produce durere, de ce am procedat așa de ușor cu banii sfinți ai Domnului? După ce am scăpat de bani, am rămas curios să văd cum Dumnezeu îmi va da mâncare, căci eram mai mult decât sigur că, Tatăl mă va hrăni, căci dragostea Lui cea mare nu poate îngădui ca fiul, care a făcut o mică greșală să stea flămând.

De data această Tatăl îmi trimise cu prisosință mâncare, însă nu bani. A doua zi același verset îmi spunea sus și tare că, încă sunt sub disciplină corecțională. Mâncare am primit din belșug, banii însă nu. În acest timp eram într'o stare foarte plină de binecuvântări, prezența lui Dumnezeu în toată puterea era în jurul meu și în mine. Domnul mă conducea la lucru în spitale, sanatorii, cărciumi, puscării etc. cu succes. Totuși în conștiință eram rușinat că, nu-mi poate încredința bani.

A treia zi pe la amiază Dumnezeu îmi trimitea din nou banii necesari pentru mine și pentru cei ce aveau lipsă. Ce dulce, scumpă, frumoasă și minunată e mustrarea Domnului. Din această lecție am învățat cu prisosință că Domnul își are înțelțetea în toate. Și tare de multe ori, când facem lucruri bune, fără călăuzirea Lui, întristăm și supărăm adânc fața Lui plină de dragoste și bunătate cerească. Întâi vine predarea noastră, apoi faptele noastre. Omul sfânt trebuie să aibă și banii sfinți, iar acești bani nu se pot întrebuiți decât numai după îndemnul Domnului.

Solii păci plâng cu amar (Isaia 33. 7.)

Versetul acesta îmi vorbește tare și cu putere de vreo două ori, dar nu i-am prins glasul. Am căutat vreo două săptămâni cameră de închiriat și n'am găsit. Lăcrimile sfinților înalță sufletul. Când am văzut că, nu mai merge, am luat legătură cu frații, m'am rugat împreună cu ei,

(Continuare în pag. 10-a)

De vorbă cu Ilineri

Viața minunată

Când cineva ajunge la o răspântie de drumuri necunoscute, e greu să ia o hotărâre, căci nu știe dacă ea va fi cea bună și nu va trebui să sufere mai târziu. Pentru un tânăr e poate cea mai grea problemă, cea a alegerii carierei, pentru a-și putea croi o viață frumoasă și fericită.

O viață fericită dorește orice om pe pământ. Știu că acest gând și acest dor va frământa și vă frământă, scumpi Ilineri, pe fiecare din voi. De aceea aș vrea să vă fac o sugestie pentru a ajunge să aveți o viață minunată. Și pentru a mă înțelege mai bine vă povestesc o istorioară.

Se spune că în feța fecii unui rege a stat într-o zi un misionar îmbătrânit în slujba Domnului Isus. Prințesa l-a întrebat pe misionar câte suflele a câștigat pentru Domnul Isus. „Șapte”, a răspuns misionarul. „Numai șapte?” întrebă mirată prințesa. Atunci ochii bătrânului au strălucit de bucurie și a zis: „Alteță, asta este mult. Dacă mi-ar fi fost îngădui să aduc numai un suflet singur la Domnul Isus, viața mea tot ar fi fost o viață minunată”.

În adevăr, cea mai minunată viață e cea care aduce la Isus, adică la viață, la fericire, la Tatăl ceresc, măcar un singur suflet. Nu există fericire mai mare ca în sufletul aceluia care ajută pe unul din păcate să vadă lumina vieții, să vadă crucea de pe Calvar pe care s'a ispășit tot păcatul. Nu putem descrie această fericire, vorbele noastre sunt prea fără putere să o arele așa cum e această fericire.

Scumpi Ilineri, aceasta e cea mai minunată viață. Aceasta e cea mai frumoasă viață. Căutați să aveți astfel de viață. Încercați să aduceți la Domnul Isus pe acei din familia voastră pe prietenii voștri cari nu sunt mântuiți. Și veți vedea atunci ce minunată va fi viața voastră.

A. P.

Frica schimbată în bucurie

E un mare contrast și foarte sugestiv pentru noi: ceace ne prezintă sfârșitul Ev. Luca. În seara zilei Învierii Domnului, El a apărut în mijlocul ucenicilor. Săi: „Ei s'au umplut de frică și de spaimă și li se părea că văd un duh”. Puține săptămâni mai târziu, când El a plecat și S'a înălțat: „...și ei I s'au închinat, și s'au întors la Ierusalim cu mare bucurie”.

Frica a fost schimbată în bucurie. Cauza trebuie să căutăm în sfera spirituală, căci numai acolo poate fi găsită.

E curios la început faptul, că ucenicii s'au speriat când L-au văzut și s'au bucurat când au văzut că El a plecat și i-a părăsit. Și aceasta poate fi găsită numai în sfera spirituală. În primul caz, noi trebuie să ținem seama de ocazia în care s'au înfricat. Ei nu s'au înfricat pentru faptul că Mântuitorul a venit din nou între ei, ei pentru că nu știau că El a fost cel care a venit. Gândiți-vă că ei nu erau siguri că în adevăr El e viu. Ei știau că de Isus și-au bătut joc, deci oricine ar fi putut gândi că tot ei au încercat să facă ceva că să rădă de ei, că El a înviat. Dacă ne-am transporta pe noi în situația lor, atunci am putea vedea lucrurile puțin mai bine.

În cazul al doilea, adică de faptul că ei s'au bucurat că El a plecat la cer, iarăși nu a fost o bucurie pentru că El a plecat. Aici e o dovadă că ei nu s'au mai îndoit și deci nu au mai fost cu frică. „Ei s'au închinat și s'au întors la Ierusalim cu mare bucurie, și erau regulat la Templu, laudând și mărimd pe Dumnezeu”.

Acum fără îndoială că în bucuria aceasta sunt mai multe elemente. Dăm mai jos câteva din aceste elemente.

Primul e că bucuria lor a fost pentru că Mântuitorul era în viață. Ei îl știau mort, și moartea Sa a însemnat pentru ei pierderea tuturor nădejdilor. De sigur înainte de moarte, El a încercat să-i pregătească. Ei însă au fost oameni. Mai târziu au avut alt efect cuvintele: „Nu vă temeți... Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu, am fost mort și iată că sunt viu în veci. Eu am cheile morții și ale locuinței morților”. El nu era numai simplu în viață, ci era viu pe veci. El era de acum Cel viu, adică avea în El viața.

Apoi s'au bucurat pentru faptul prezenței Sale continuu. Cineva va putea spune, dar El l-a părăsit! Da, însă înainte de a-l părăsi, El l-a asigurat de rămânerea prezenței Sale spirituale. „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele”, — le-a spus El. Acesta e factorul spiritual, și trebuie să mai ținem seamă că El l-a mai făgăduit pe Mângăetorul. Prezența Sa nu a

fost limitată la un loc sau timp pe care îl puteau privi cu ochii.

Și apoi a fost faptul că El de-acum avea puteri nemăsurate. „Toată puterea — le spune El — „M-a fost dată în cer și pe pământ”. Aici nu sunt hotare. În totdeauna El era cu putere, dar acum învierea din morți se pare că e mult mai mult decât ne putem închipui. Ucenicii deosemena urma să fie echipați. El le-a spus: „Veți primi o putere... după ce Duhul Sfânt vă va fi fost dat”. Și această putere continuă în Biserica Sa până să veni din nou.

Aceste trei bucurii sunt și pentru crădinta noastră — realitatea vieții Sale prezența Sa continuă și puterea Sa nelimitată. Crădinta creștină e clădită pe aceste fapte. Ele nu sunt simple fapte pentru o generație, ci pentru toate. Ele sunt suficiente pentru ca să schimbe fața în bucurie. Auziți glasul Lui: „De ce vă temeți?” Chiar dacă trăim în grădina în vremuri de răscruce de istorie, vremuri cum nu multe au mai fost, vremuri când nu mai ai nicio experiență, când refuzi să te furișezi printre primejdii, ține minte și atunci că, El trădește, El este cu noi, El domnește.

Noi trebuie să ținem seama că crucea lui Isus e centru, să nu uităm că Acea care a murit pe cruce e în viață. Noi adesea nu ne prea place să ne uităm la cruce, dar ea trebuie să fie necurmat în ochii noștri, și atunci vom ști că avem un Domn viu.

E posibil nu numai să uităm crucea, prezența Sa, ci să o și (val) subevaluăm. Așa de ușor mai putem deveni centrul. El să se piardă!

Și un credincios are nevoie de a rezista. El trebuie să reziste în sfîntenie, în mărturia depusă în fața lumii, etc. Și această o poate face numai când trăcește El, Cel viu cu noi.

NETĂRMURIȚA IUBIRE

(Urmare din pag. 3-a)

că e pierdută. Cei mântuiți nu răd și nu batjocoresc, ei se bucură.

Da iubirea lui Dumnezeu e iubire netărmurită. Ea e o mare necuprinsă, e un întins ce se pierde în infinit. Aceasta dragoste netărmurită ne-a pregătit mântuirea, ne-a dăruit-o și dăruitul cu fericirea fără capăt.

Alexa Popovici

Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă. Fapt. Ap. 13, 46.

„INFRÂNAREA“

„De aceea, dați-vă și voi toate simțele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea răbdarea; cu răbdarea evlavia; cu evlavie dragostea de frați; cu dragostea de frați iubirea de oameni.” II Petru 1:5-7.

Aici sunt amintite cele mai frumoase virtuți, pe care trebuie să le aibe un bun creștin. Cine nu râvnește să aibe aceste virtuți, e un creștin mort sufletește. El n'are Duhul Sfânt îndeajuns, și fără Duhul Sfânt, nici aceste virtuți nu le poate avea, căci ele sunt roadele Duhului Sfânt. (Gal. 5:22-24.)

Între aceste virtuți e amintită și „înfrânarea.” El e un cuvânt foarte simplu și bine cunoscut. Căruțele și mașinile au frână, ca să poată fi oprite unde vrea cel ce le conduce. Dacă n'ar fi frâna, și dacă n'ar fi înfrânate la timp, viața ar fi în primejdie. Și câte vieți s'au pierdut, fiindcă n'a fost întrebunțată „înfrânarea” la timp?!

Dar Cuvântul Domnului de mai sus se referă la „viața sufletească.” Și ea are povârnișuri multe și primejdioase. Milioane de suflete s'au pierdut și se pierd zi de zi, în chinul rădului, pentrucă nu s'au înfrânat la timp. Inima, cu celelalte membre din corp, trebuie înfrânate. Mai întâi

Infrânarea gândurilor.

Domnul Isus a spus (în Marcu 7:21): „Căci din lăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele...” Deci, centrul răului, și a gândurilor bune sau rele sunt în inima minții. Orice faptă, bună sau rea, mai întâi se concepe în inimă, în gând și apoi se făptuește. Deci, gândurile orienu, se nascose după faptele lui.

Cineva a spus că: „Dela gând până la faptă e numai un mic pas.” De acela când in mintea noastră se ivește un gând, el imediat trebuie controlat, să vedem dacă e bun sau rău. Domnul Isus prin Duhul lui, produce gânduri bune în mintea noastră, iar cel Rău (Satan), tot prin duhul lui, naște gânduri rele, care duc la fapte rele. Dacă un gând e bun, înseamnă că e dela Dumnezeu, și trebuie să i dăm rău liber să săvârșească fapta bună, ce conceput-o. Dacă un gând e rău, înseamnă că e dela Diavolul și trebuie înfrânat, deci alungat dela noi cât mai repede. După cum nu lăsăm păsările să-și facă cuib în părul nostru, așa nu trebuie să lăsăm gândurile rele să se înveci în inima noastră. Iată câteva exemple de gânduri bune și rele.

Un gând se va face hotărârea „să mergem la casa de rugăciune sau nu”, că e

plouă sau sunt prea obosit și n'ei cutare nu merge. Un gând ne va îndemna: „să ne rugăm cât de mult”, iar altul va spune: „m'am rugat destul.” Un gând va spune: „trebuie să ajut și să fac m'la cu cutare sau cutare”, iar alt gând va spune: „am făcut destul”, acum cutare ar trebui să facă.” Un gând va spune: „să-1 iert pe fratele, sora sau vecinul, care m'a năcăjit”, iar altul va spune: „tot l-am iertat, acum nu mai pot.” Un gând va spune: „trebuie să mă pocăiesc și să mă întorc la Dumnezeu”, iar alt gând va veni și va zice: „Da, trebuie să mă pocăiesc, dar nu acum, ci mai încolo”, sau poate altul va zice: „eu nu sunt așa păcătos ca cutare!” Și lista de gânduri bune sau rele s'ar putea lungi foarte mult. Dar rămâne acum, ca noi să le controlăm și să le înfrânăm, ca să scăpăm de primejdie și osânda veșnică. „Iar când ne vin gânduri rele, numai la El s'alergăm”...

Infrânarea ochilor.

Domnul Isus a spus: „Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l.” (Marcu 9:47-48.) Asta înseamnă că: și ochii noștri trebuie înfrânați. Deci, nu trebuie să privească la tot ce există. Ce mic ar fi numărul bețivilor, dacă nu s'ar fi uitat la paharul cu beaură ce i-a stat în față? Ce puțini ar fi hoții și criminalii, dacă nu s'ar fi uitat cu lăcomie la bani, avuți și bunul altuia! Ce redus ar fi numărul fumătorilor, dacă nu s'ar fi uitat tânăru cu lăcomie la cel ce fuma în fața lui! Și ce mic ar fi numărul desfrânaților și decăzuților moralicește, dacă nu s'ar fi uitat, (decă și-ar fi întors privirea,) dela ce nu era al lui, și permis, dacă n'ar fi c'itit cărți murdare, n'ar fi mers la joc și la teatru. Ce puțini ar fi căzuți dela credință, dacă și-ar fi înfrânat ochii!

Infrânarea urechilor.

Un proverb spune: „N'auzi tot ce auzi, și nu vedea tot ce vezi.” Noi trebuie să fim stăpâni și pe urechile noastre. Și ele trebuie să fie înfrânate. Dacă sunt înfrânate, ne sunt de mare folos. Cu ele auzim și înțelegem predicarea Evangheliei. Rom. 10:17, auzim rugăcuni și cântări înălțate spre slava „Celui ce a fost mort, iar acum e viu în vecii vecilor.” Auzim cântul păsărilor, murmurul apelor și tot ce „Creatorul” a creat bun pentru noi. Sunt însă atâtea vești rele, atâtea vorbe murdare și rușinoase, rostite de oamenii stricați, atâtea cântări cu caracter și înțelese păcătoș și muzici de acest fel. Afăția solii de-a Satanei, cari caută să ne abată de pe calea lui Isus și să împiedece de a se întoarce la El pe cel ce a auzit și cred Evanghelia. Să înfrânăm ure-

chile — întorcându-ne — auzul nostru dela astfel de șoapte, ca să scăpăm de primejdie.

Infrânarea picioarelor și mânilor.

Dacă ele ne fac să cădem în păcat, Domnul Isus a spus: să le tăiem. (Marcu 9:43-46), deci, să le înfrânăm. Sunt atâtea locuri și lucrări, unde picioarele noastre nu trebuie să ne ducă, și mâinile noastre nu trebuie să le facă. Noi auzim adeseori pe unii nenorociți spunând: „Mai bine să fi orb, să nu fi văzut lucruri cutare, să mi se fi uscat mâna, să nu fi putut prinde și face cutare lucru, sau să mi se fi întepenit piciorul, să nu fi putut merge acolo, sau acolo, că acum n'aș fi în situația în care am ajuns și sunt.” Asta înseamnă că: dacă nu înfrânăm picioarele și mâinile noastre, ele ne vor duce pe căi păcătoase și ne vor arunca în focal gheenei, unde vermele nu moare și focal nu se stinge”, cum a spus Mântuitorul. Și în sfârșit

Infrânarea limbii.

Ce minunat mădular este ea în corpul nostru: Cu ea putem vorbi. Ne putem exprima bucuriile și necazurile. Putem cânta și ne putem ruga. Putem vesti Evanghelia și spune altora de dragostea cea fără margini a Domnului nostru Isus. Putem mângâia și încuraja pe cei năcăjiți și desnădăduți. Fără ea n'am fi mult mai superiori unui animal. Un om fără limbă e de compătimit.

Dar dacă ea nu e înfrânată și mânuită de Duhul Sfânt, atunci e un „foc”, cum o numește Domnul în Cuvântul Său. (Iacov 3:5, Prov. 18:21.) Cel ce nu are limba înfrânată, va injura și injură tot ce-i iese înainte, în mânie și în glumă. Va injura (sudu) copil, soție, sot, vită, pământ, cer, ploaie, etc. Deci, tot ce nu e după gustul lui sau îl năcăjește. Va minți și cu interes și fără interes. Va eleveti și va ponegri pe toți, frate, soră, etc. În loc să încurajeze și să ajute pe cei slabi și disperati, îi va slăbi și mai mult cu vintele sale. În loc să laude pe Domnul și să-i mulțumească, de tot ce are și i-a făcut sufletului său, murmură și e nemulțumit cu alții. O limbă neînfrânată, nu poate face altceva decât rău. A ști să vorbești, când și ce trebuie să vorbești și a ști să taci, când, și ce trebuie să taci, a fost și trebuie să fie lozincă (tinta) fectării credincios al lui Isus. Atunci va fi mai puțină ură și mai multă iubire, mai puțină desbinare și mai multă unire și pace pe pământ. Să ne rugăm ca acel credincios de demult. „Pune Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele”.

E. MARINCA

Să credeți în Accla, pe care I-a trimis El. Ioan 6, 29.

CINE BATE?

„Iată stau la ușă și bat”

Apoc. 3, 20

Pe timpul medieval aveau în Germania mare influență așa numitele tribunalele sângelui, sau tribunalele secrete. Într'un timp nu ședea împărat pe tronul germano-roman și atunci — lipsind mâna pedepsitoare asupra responsabilității aceste tribunale de sânge în multe cazuri. Răutatea sau violarea fu pedepsită fără de căutare la față, Judecătorii sau denunțătorii au format o alianță secretă și erau oameni nepătați. Cu toți au promis sub jurământ, că „vor ține în secret activitatea tribunalelor de femei și copii, de tată și mamă, de frate, de foc, de vânt și de tot ce este luminat de soare, udat de ploaie, ce este între cer și pământ”. Deci nu știa nimenea, cine aparține acestui tribunal secret, al cărui ochiu, așa să părea, a văzut, urechea a auzit, cea ce s'a sosit la întuneric.

Pe fiecare zi de judecată au fost aleși de judecători și executori ai judecării dintre denunțători; iar președintele era un conte privilegiat. Locul de judecată a fost numit tribuna liberă. Dacă era vorba de neînțelegeri între cetățeni, s'a ținut judecata în ziua plină, la lumina soarelui, sub cerul liber. Inșă când era vorba de ucideri, tâlhării, violări, furturi sau fărnece, atunci să făcea judecata în secret și se ținea noaptea.

Un denunțător punea roaptea chemarea pe ușa celui acuzat și bătea la ușă. În chemare cel acuzat era obligat să meargă într'un loc anumit. Acolo aștepta, ca să fie adus la tribunal. Tribunalul de sânge se aduna la lumina făclilor (tortelor). Dacă au convins pe cel acuzat, sau acesta în conștiința vinovăției sale, nu s'a supus chemării, atunci fu judecat. Fiecare denunțător era îndatorat pe cel astfel condamnat, ori unde îl găsea, să-l spânzure, sau, dacă acesta se împotriva, să-l execute altcum. Ca semn, că tribunalul secret a executat asupra lui judecata, fu pus lângă cadavrul lui un pumnal (armă scurtă), pe care era gravat semnul secret al tribunalului de sânge.

Pe mulți oameni fruntași și persoane cu poziție înaltă i-a ajuns acest tribunal de sânge, dar

și pe mulți hoți și escroci, cari cugetau, că nimenea nu ște nimic de păcatele lor. A multor răufăcători inimă s'a îngrozit, când în liniștea nopții a sumat baterea la ușă și în loc a vedea pe cel ce bătea a găsit chemarea la tribunalul secret. Mulți în cunoștința păcatelor lor voiau să scape cu fuga de judecată, însă urmăritorul necunoscut i-a ajuns în așa loc, unde cugetau, că nimenea nu-i cunoaște.

Tribunalul de sânge de mult a încetat, dar baterea la ușa în mie și conștiinței păcătoșilor încă nu. Este că oamenii caută să ascundă păcatele lor în moduri fine, cu aparențe de oameni cinstiți, cu viață veselă dar urmăritorii, a căror ciocănire la ușă în orele liniștite ale nopții — trimisii unui Judecător sfânt și atotștiutor — are să-i ajungă pe ei.

Dumnezeu trimite multe feluri de urmăritori: nenorociri, boală grea, moartea unui iubit al lor, la alții rușine sau pedeapsa severă a păcatelor comise în vileag.

De multe ori un cuvânt serios al Bibliei e trimisul, care nimereste conștiința simțitor, sau reamintirea orelor trecute, reamintirea la persoane, la lucruri, cari apar îndemnător, ba muștrător înaintea sufletului. Dumnezeu vrea să sperie pe oamenii învovărați de păcate, ca să ajungă la cunoștința piericului lor. „Dumnezeu vorbește însă, când într'un fel, când într'altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într'un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări, și le întipărește învățăturile Lui, ca să abată pe om dela rău, și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei. Și prin durere este muștrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele. Atunci îi este greață de până, chiar și de bucatele cele mai alese. Carnea îi se prăpădește și piere, oasele cari nu îi se vedeau rămân goale; sufletul îi se aprinde de groapă, și viața de vestitorii morții. Iată acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să-l ridice din

groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii”. (Iov. 33:14—30).

Dumnezeu pentru aceea bate la inima păcătoșilor ca ei să stea în loc pe calea lor și să se întoarcă la Dumnezeu. Oare a bătut Dumnezeu și la ușa inimei tale și vorbit-a către conștiința ta? Nu auzi ciocănirea Sa în această oră? Ai fi gata să apari acum înaintea Judecătorului?

Acum încă nu bate El pentru aceea, ca să te cheme la judecată. Numai te face atent, că vine ziua când te va chema și ai să mergi dacă vrei dacă nu vrei. Moartea care va intra atunci la tine, te va apuca, ori unde vei fi ca să ducă înaintea judecătorului tău. Acest trimis de o potrivă intră în palate și în colibe, apasă pe omenii cei de elită și pe cei mai jos, bărbat și femece, tânăr și bătrân. Împlinește însărcinarea irezistibil, și când vine numai există amânare. Nu-ți folosește dacă gândești, că ai încă multe făcut, încă mari planuri te ocupă. Ce de multe ori a venit fără a anunța înaintea. A apucat pe tine în floarea vieții sale, pe față, primăvara vieții. Fiecare trebuie să-i urmeze.

Acum însă bate Dumnezeu pentru grația Sa. Inșus Domnul Isus bătă la ușa inimei tale și cere să deschizi. Păcatul și datoria vrea să-ți le ia și vrea să scape sufletul tău de sarcinile cele grele. Dumnezeu vrea să garanteze aceluia, pe care îl cheamă că nu mai amenință judecata. Prin ușa încuiată Isus strigă astfel: Unlește-te! Deschide ușa inimei tale cu pocăință și mărturisind păcatele, mântuire și pace, har deplină iertare. Iti aduc ție. Mă scușat și am lăsat mărirea, pe care am avut-o încă înainte de temeierea lumii la Părintele meu ca să te caut pe tine în întuneric și un umbrele morții. Pedeapsa care te aștepta pe tine, am luat-o asupra mea de bună voie, pentru că te-am iubit așa de mult și voi să te salvez. Am primit, fiu sbiciuit, ca să port pedeapsa în locul tău pentru rușinea păcatelor tale eu am fost scușat. Mă nile și picioarele Mele au învârtite pe cruce pentru tine. Văd, că blestemul păcatelor tău să fie asupra Mea, ca tu să scapi. Deschide-Mi, dă-Mi loc, ca să facă lumină în inima ta. Eu

(Continuare în pag. 10-a)

„Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos”. (I Cor 10,23.)

ZACHEU ÎNAINTEA DOMNULUI

Luca 19:8 Urmare de Marcu Nichifor

Viața lui Zacheu n se prezintă ca a unei corăbi purtate de valuri. El, sărman suflet plutea pe valurile banilor. Aceste valuri l-au înecat cu totul. Între nima lui și bani s'a făcut o legătură puternică, așa că o parte din viața lui, nu știm sigur cât a fost trăită după cuvintele spuse de Mântuitorul: „Unde este stărvul, acolo este și vulturul.” Cu alte cuvinte mai după înțelesul rostru, banul devenise stărvul, iar Zacheu vulturul. Ce legătură strânsă și ciudată între o ființă moartă și un lucru mort. O meserie nu toamna grea și cinstită, dar ce are a face o viață îmbelșugată, confort, plăcere și câte altele, care-l făceau destul de bine văzut și apreciat în societatea din care făcea parte. Că nu prea era prin Sinagogă asta se explica destul de lesne prin cuvintele: „Funcționar al statului”, expresia mai n merită ar fi fost.

Zacheu, funcționar în uniformă păcatului”

Cu ce nu se mai obișnuiește omul? La început i-a venit desigur puțin greu omului, la urmă însă totul mergea strună spre iad. Uniforma păcatului! Aceasta nu înseamnă că avea haine negre sau prea închise, din contră însă putea să aibă haine destul de albe, dar nima îi era neagră și vârteasă ca diamantul negru. Dealtfel om înștit și la locul lui nenorocirea era însă numai atunci, când vedea rost de bani. Atunci și numai atunci începea înima să-i tremure, începea să chibzuiască să pânzească ca un lup flămând, care-și zărise prada, mișcându-se la o mică răspântie. Ca un fulger se repede și sfășie prada. Mi-aduc aminte când nu-l cunoșteam pe Mântuitorul, eram funcționar îmbrăcat în uniformă păcatului, cum mi-au mai crescut toți lăcomiei, și ce amintiri neplăcute mi-au rămas. Dar Domnul Isus m'a desprăcat de hainele păcatului. Ai fost desprăcat de uniformă păcatului soră, frațele meu? Va ce urâtă este uniformă păcatului țesută în iad, în atelierile focului veșnic, de spiritele nopții, a întinericului, de duhuri înșelătoare și d'avori și totuși iubesti.

Aceste haine nu se cumpără cu bani, din contra, ele se împartă mai mult gratis din partea prietelui întinericului. Nu-i așa că, mare cinste îi faci, când îi porți hainele, chiar fără să știi ești slujitor credincios al iadului veșnic. Pe deasupra de bună seamă că nu se observă nimic, ochii omenești nu poate vedea hainele tale spirituale, poate nici nu bănuiește nimeni nimic. De unde ai hainele, care le porți, din cer sau din iad?

Zacheu în marea păcatului

Mi-aduc aminte, odată cum am fost prins de niște vârtejuri și valuri mari. Eram purtat și rotit în toate părțile scufundat și ridicat, fără nici o osteneală și aceasta numai la buna plăcere a valurilor. Nu-mi amintesc, eram stăpân al valurilor sau robul lor, un alt prieten îmi spunea că, în asemenea împrejurări se simțea a fi ministrul apelor, adică stăpânul lor. Mulți când sunt înghițiți de lume se simțesc stăpâni ei. Aceasta nici nu este de mirare, pentru că D'avorul căută în felul acesta ca să ispitească și pe Domnul Isus.

Zacheu, Zacheu, cum te-au făcut valurile lumii? Ai devenit astfel fără ca să vrei prietenul celor mai urâte ființe din univers. Ai luat poziția cea mai grozavă și mai critică, care poate exista. Dușmanul lui Dumnezeu și prieten al D'avorului! Trezește-te suflete, nu cumva să te trezești prea târziu. Zacheu a devenit un scafandru isteț în gunoarele lumii. Scafandru este marinarul, care se îmbracă cu haine de plăc de fier gumate și astfel depe vapor este lăsat pe fundul mării. Acela devine prietenul caracatițelor, a rașilor de mare, a câlilor de mare și multor altor, animale de apă. Din când în când mai iese la suprafața din lumea lui întunecoasă, apoi din nou și din nou se coboară jos de tot.

Nu cumva ești Zacheu un scafandru al lumii, trăind în viața cea mai întunecoasă în locurile unde păcatul este mai gros și mai negru? Doar mai mult de formă vii acolo, unde se răspândește lumina cerească, apoi din nou dispari în adâncimile păcatului. Nu te prea obișnuiești cu meseria de scafandru, pentru că o veșnicie întreagă te vei prea sătura, dar nu-ți va ajuta la nimic. Zacheu ascultă te rog bine cuvântul Domnului, n'a venit încă vremea să stai înaintea Domnului!

Pecetea morții și pe Zacheu

Aceasta scripea pe viața lui, pe vorbele și faptele lui. Cine a fost vreodată în portul Alexandria (Egipt). Un oraș destul de frumos, nu se poate să nu-l fi prins mirarea. Aproape tot ce se vinde acolo, poartă pecetea Cleopatrei. Pe vase, pe ccasuri, pe umbrele, pe tăcămuri, chiar pe corăbiile cu care poți călători, pe gurile Nilului, se vede pretutindeni chipul Cleopatrei. Așa era și în viața lui Zacheu. Pecetea morții era imprimată pe el, pe faptele lui, chiar destul de bun. Asta e știut de toți că, pe omul pe care pecetea porții, a iadului, în mod conștient sau înconștient toate faptele lui sunt o uricune. Câți dintre îndrăciți nu încercău să-l mărturisească pe Mântuitorul, dar îndată erau oprți. Ce crezi, vei fi

plăcut lui Dumnezeu, când vei trăi pentru păcat și D'avor și totuși vei încerca să faci câte o faptă bună de ochi lumii. Niciodată dragul meu. Pecetea morții trecea mai departe pe toate lucrurile, cu care venea ei în atingere. Ce se produce prin tace baccuvântare și viață sau moarte și blestem. Una din două trebuie dragul meu. Ambele niciodată.

Înaintea Domnului — Zacheu eliberat

Zacheu și-a dat seama de nenorocirea în care se afla. Casa vieții lui nu era așezată pe stânca de granit, ci pe nisip și noroi. Rangul de funcționar nu-l putea fi fundament, pentru viața veșnică, cinstea, familia, societatea, nici atât, iar de bani nici vorbă. Iși dă seama Zacheu în sfârșit că, el se mșcă deasupra focului veșnic. El credea că stă bine, când colo picioarele îi stăteau pe ușa închisă a iadului, focului veșnic. O simplă întâmplare și-ar fi dispărut săracul Zacheu pentru eternitate în chinuri. Zacheu n'avea timp de pierdut, tu poate ai măcar că ești de când îți minte în starea aceasta. Dumnezeu a mai bătut odată în treacăt spre Ierusalim la inimile cetățenilor din Ierihon. Zacheu a cunoscut ceasul cercetării. El a primit ultimatul din prin cuvintele: „Astăzi trebuie”.

Înaintea Domnului.

Zacheu a stat înaintea Domnului. El a putut să fugă, dar n'a făcut-o. Adam și Eva au fugit. Zacheu însă nu. Iona a fugit, Zacheu a stat. Despre Efram spune Dumnezeu: „Aleargă după vântul de rășărit”. Osea 12. 1. Iar despre Iuda spune: „El este tot hoțar față de Domnul” Osea 11. 12. Adică oamenii aceștia n'au vrut să stea deloc în fața lui Dumnezeu. Cred că cetătorul scump înaintea Domnului Isus va avea ocazia să-și regăsească numele. Ori ai păcătuț și în loc să stai înaintea Domnului Isus, învinuiești pe alți, lumea și credincioși, etc. Astfel nenorocirea te va ajunge pe tine și pe cei din jurul tău. Sau ai păcătuț și aiergi mai departe după vânturi, plăceri ușuratică. Sau ești hoțar, sau ești ca Zacheu, care stă liniștit înaintea Domnului. Nu fugi cu păcatele tale în dreapta și în stânga, în sus și în jos înmulțindu-le, că aceasta nu-ți ajută la nimic, tu trebuie dragul meu să stai înaintea Domnului, păcatele te îndeamnă, frământările și chinurile conștiinței te sillesc. El te a căutat, dar ai fugit cât ai putut. Acum să privesc spre El. Vezi cum moare sdrobot pe cruce pentru păcatele tale. Sângele Lui curge. Sdrobot și însângerat pentru greșelile tale nu te disprețuiește, ci plin de dragoste și milă îți zice: „Iertate îți sunt păcatele”. Luca 5. 23. „Sângele Meu care se varsă îți le-a spălat.” 1 Ioan 1. 7. Liniștește-te, ingenunchiază, (nu fugi). Mulțumește-I laudă-L pentru că te-a mântuit. (Va urma)

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruește răul prin bine”. Rom. 12:21.

Plăcerea de a cânta

Binecuvântată e viața care are belșug de spirit. Ea e o viață în care orice vei căuta se găsește. O astfel de viață e plină de muzică și melodii. Coardele acestei vieți vibrează sub atingerea Duhului și se naște astfel o muzică minunată. O astfel de ființă va cânta mereu. Psalmii și cântările vor fi înălțate. Vor fi cântări de închinăciune și de laudă a Celui Atotputernic.

Rezultatele naturale vor fi bucurie și plăcerea de a trăi. Cine cântă mult are plăcerea aceasta de a trăi. Un cântăreț are o viață senină și veselă. Cântarea aduce lumină în întunec, libertatea în sclăvie, putere în slăbiciune. Sub influența unei noi viziuni, a unei noi experiențe, viața întregă va fi pătrunsă cu muzică divină.

Pavel și Sila în lanțuri și cu picioarele în butuci cântă. Inchisoarea se transformă, întristarea se schimbă în bucurie. Femelele botezate de Filip se întorc în țara să bucurându-se. Răspunsul sufletului la influențele cerești este același, ca răspunsul păsărilor pădurii la venirea primăverii.

Vrei să ai această viață? Vino la Isus, și viața ta va fi viață de cântăreț, vei fi fericit, vesel și cu sufletul plin de pace.

CINE BATE ?

(Urmare din pag 8-a)

aduc în ea viață, pace, speranță; rămân la tine, te scutesc și te poartă pe brațe.

Ce răspunzi la glasul lui Isus?

Ce cugeți, care îți va fi soarta în vecinice, dacă pe Mântuitorul, pe Fiul lui Dumnezeu, care vrea să te salveze, îl refuzi? Cum îți va fi moartea, va veni trimisul judecării, moartea, dacă la ușa ta sună baterea Lui?

Tu poți ținea ușa închisă înaintea lui Isus, aceasta depinde de voința ta și se face pe răspunderea ta. Acel trimis intră prin ușa închisă, la masa sau la patul tău și te aduce, și dacă stai în societate veselă, și dacă ești cu paharul în mână. Și ce va fi apoi? Ah ascultă, ascultă! Astăzi nu bate moartea, ci Principele vieții: Isus bate la inima ta!

Tălmăcit de V. B.

Traiu în Hrisios

(Urmare din pagina 1-a)

Iată de ce pentru mulți viața de creștin e un chin, un chin. Ei nu o iubesc. Pentru ei nu e o plăcere în a trăi în Isus. Poate iubitul meu aceasta e și cauza nemulțumirii tale. Căci dacă lipsește iubirea, atunci acolo nu e nici mulțumire.

Să trăiești în El cu drag, cu plăcere, fericit. Dar lucrul acesta e natural pentru acei, cari L-au primit pe Isus și sunt oile Sale. Se spune că oile atunci, când ciobanul adoarme la umbră, și ele nu-i simt prezența, sunt neliniștite, se sperie de orice, sunt în nesiguranță. Ele se simt bine numai atunci când știu că lângă ele e și păstorul lor. Așa e și în viața credinței. Oamenii cari cu adevărat L-au primit pe Isus în inima în viața lor, aceia și trăiesc cu drag în El.

Lumini în întuneric

(Urmare din pag. 5 a)

ca să văd ce înseamnă asta. Atunci am primit o nouă călăuzire. Viața de credincios înseamnă umblare înștită prin credință cu Isus, nici de cum, nemulțumire sau turburare, până am învățat acest adevăr, am regretat faptul, că Dumnezeu mi-a ascultat multe rugăcuni, pe care n'a trebuit să le fac.

Zilele aceste am însoțit pe un coleg de seminar, un frate predicator spre comuna unde mergea. Cam la jumătatea drumului m'am întors la frații unde eram găzduit. Se întunecase, frații îngrijorați că nu m'am întors, m'au ieșit în întâmpinare. Pe câmp era întunec, frații fluerau, mă strigau pe nume cât puteau, iar eu, eram la vreo sută de pași de ei și n'auzeam nimic. Ca prin vis mi s'a părut, că-mi aud numele și veneam gândind spre ei. Peste vreo patru minute i-am ajuns. M-au zis: „N'ai auzit cum noi am fluerat și strigat?” Nu. De câte ori Dumnezeu nu ne vorbește direct, apoi prin unii și alții — și măcar că e așa de aproape de noi, noi rămânem mereu surzi, mergând grabnic spre prăpastie.

(Va urma)

Dacă nu, atunci singura cauză e că ei nu L-au primit în viața lor. Cercetează, dragul meu, și vezi tu trăiești în Isus cu drag. Îți place ție această viață mai mult ca oricare alta? Atunci tu îl ai pe El în inima ta. Iar dacă nu, ci tu te forțezi pe tine să trăiești o viață, care să se asemene cu a credincioșilor, cu toate că tu nu ai cu drag un astfel de trai, atunci ascultă-mă, grăbește-te și vino la Isus, primește-L în inima ta, și vei vedea că atunci, altcum îți va fi viața de credincios.

Credincioși! Cuvintele lui Pavel sunt adresate vouă. Gândiți-vă la ele și traduceți-le în trai.

ALTARUL ISPĂȘIRII

de: Tufy Șirianu

Pe o mînd sus pe munte
Zăresc un chip îndurerat,
De spini cununa-I de pe frunte
Întregu-I corp I-a sângerat.

Prin umbra blîndului amurg
Al serii vâl îl înfășoară,
Din rane-I valuri roșii curg,
Iar firea toată se înfășoară.

E Isus, Domnul Mîntuirii
C'e'n chinul morții cel mai greu
Pe sfânt Altarul Ispășirii
Ne-a împăcat cu Dumnezeu.

O, suflete pierdut și trist
Cunoști tu calea mîntuirii?
Ea duce drept la blîndul Hrisos
Spre sfânt Altarul Ispășirii.

Și tu de vrei eterna pace
S'o guști în raiul fericirii,
Rădică-ți sufletul ce zace
La sfânt „ALTARUL ISPĂȘIRII.”

Dela depozitul de literatură

Frățietatea să ia la cunoștință, comenzile pentru cărți să facă numai contra ramburs. Mărirea speselor poștale se datorează scumpirii materialului de ambalaj. Sperăm că, frații înțelegând faptul acesta.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Copilașul Teodor Nicolae Sărățanu a plecat la Domnul Isus, era băiatul familiei Sărățanu, Sibiu.

Frații din Călacea, jud. Bihor, au avut ziua de mare bucurie la 27 Iulie a. c. când suflutele au primit pe Domnul prin botez. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Teodor Marian din Grășul Negru, jud. Bihor, ajutat de frații: Marcaș Ioan, Gavrilă Nicolae, și Mateoc Ioan. Cu această ocazie s'a desfășurat și un frumos program de cântări și jocuri sub cerul liber. Au contribuit membri din com. Gălacea, Talpoș, Gâns, Uricș și Berechin. Corul din Ucuriș a împodobit programul.

În ziua de 27 Iulie a. c. în com. Avram Iancu, jud. Turda, frații au avut mare bucurie și bucurie: înainte de masă a oficiat serviciul de deschidere a casei și rugăciune a bisericii a II-a din aceeași comună. După masă s'a oficiat un botez cu 16 persoane în apa „Arieșului”. Botezul și serviciul de deschidere s'a îndeplinit de fr. E. Marinca ajutat fiind de frații: T. Bădău, C. Cristea și alții. S-au declinat poezii, soluri etc., iar corul din Pleșța cu cel din loc au cântat spre slava Domnului.

O frumoasă misiune pe valea Mureșului a făcut frații: Ionel și Anuța Laurențiu (misionariști). În ziua de 6 Iulie a. c. au vizitat frățietatea din Căpâlnaș și din Căpâlnu unde au avut o frumoasă serbare ocazia unei binecuvântări oficiată de pășcu Ion, au luat parte frații din com. Căpâlnașu, Toc, V. Mare, Sinteș etc.

În ziua de 13 Iulie a. c. frații din com. Bihor, jud. Bihor, au avut o nespusă bucurie ocazia ordnării fratelui Mătiuș (fr. I. Tibran) fiind ordnat în locul fr. I. Tibran (cedat). Ordnarea a fost îndeplinită de mai mulți frați. Programul a fost împodobit de corul din loc sub conducerea Gheorghe Mot. După masă a urmat botez de 22 persoane din com. Calociea, Gubrediu. Actul botezului a fost îndeplinit de Teodor Deicosm. Muzica din com. Talpoș și din Gubrediu a cântat spre slava Domnului.

În ziua de 10 Iulie a. c. au avut loc cununii frumoase a fr. Avram Florin cu sora sa Elenuta din com. Tășad. A cântat corul din Grulung și Tășad. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Glița și P. Lazăr.

În ziua de 6 Iulie a. c. frații din com. Sămbăteni, jud. Arad, au avut un botez în apa Mureșului cu 8 persoane. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Gheorghe Lulușă din cuvântul Domnului au vorbit mai mulți frați. Tineretul a avut un frumos program împodobit de orchestra din Arad. Frumosul program fost condus de fr. Simion.

În ziua de 13 Iulie a. c. frații din Pecica au avut un botez cu 18 suflutele ținut la Arad. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. C. Pascu. Din noi botezați au fost și din Arad. Din cuvântul Domnului au predicat frații: Mladin Gh. Iovn, I. Truța, N. Oncu și Bradea. Corul din Pecica și orchestra din Arad au împodobit programul.

În ziua de 6 Iulie a. c. frații din com. Tășad au avut o frumoasă serbare, fiind vizitați de frații din com. Hidiseluș, s'a ținut o frumoasă evanghelizare de fr. Hoduț Alexandru și Glița Vasile. Corul din Grulung a împodobit programul.

În ziua de 3 August a. c. în biserica baptistă din com. Semleani s'a ținut un botez cu 4 suflutele. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Denaghi Ștefan.

Dela alții

Fr. I. Adejunmobi, secretarul baptiștilor din Nigeria, Africa, este unul din cei mai de seamă predicatori ai Evangheliei în aceste părți ale lumii. El s'a născut în 1890 în localitatea Awe Oyo, Africa și a fost crescut de un unchiu al său. Când s'a făcut mare, s'a dus în orașul Lagos. Aici s'a convertit dela păgânism la creștinism sub influența metodiștilor. În Ianuarie 1914 a fost botezat la biserica baptistă. Apoi imediat a intrat în Seminarul Teologic Baptist din Ogbomoso, Africa, pe care l-a absolvit. În prezent el este păstorul bisericii baptiste din Kaduna, și secretarul baptiștilor din Nigeria, Africa.

Pe unul din vânzătorii de Biblie în Argentina îl cheamă Don Francisco Vivacqua. (Acest nume tradus din limba latină înseamnă apă vie). Și în adevăr acest om este o adevărată apă vie pentru omenii din păcate și umbra morții. El pe oriunde merge, duce mărturia Evangheliei, împărțind astfel binecuvântări neagrăte. Cea mai întrebunțată metodă a sa, este predica personală dela inimă la inimă. Printre cei dobândiți de el la Domnul sunt foarte mulți bărbați de seamă.

Puterea lui Hristos

(Urmare din pag. 4-a)

„Urmare din pag. 4-a) voi atrage la mine pe toți oamenii.” Pretutindeni în lumea aceasta se poate vedea puterea Evangheliei lui Hristos. Bisericele, școlile, spitalele, stațiunile misiunare, sunt mărturiile, ale puterii Evangheliei.

Nu ne trebuie o Evanghelie nouă, ci trebuie să-o predicăm pe cea pe care o avem. Am auzit de tragedia șomajului, tragedia sărăciei, tragedia războaielor, dar cea mai mare este tragedia păcatului. Mai poate fi vreo speranță? Da, Evanghelia divină, a Celui mort și înviat, a Domnului Isus Hristos. Evanghelia Sa, este puterea lui Dumnezeu, care va ridica lumea din adâncuri.

III.

Hristos este puterea lui Dumnezeu în experiența umană. Fiecare credincios poate să spună celeace a făcut Isus cu el. „Eu l-am auzit pe Isus, am venit la El, trăiesc în tăria și puterea Lui, am pacea Lui, știu că El este speranța unei vieți biruitoare, etc., etc.”

Hristos strecoară experiența când spune: „Vino și vezi”, așa că fiecare om va putea spune: „Eu știu în cine am crezut.”

Ce minunată este această experiență!

Imi aduc aminte, că după multe predici de ale mele, zeci de oameni, veneau cu fețele senine, cu bucuria în ochii lor, povestindu-mi de celeace a făcut Isus în viața lor.

Unul mi-a istorisit viața sa grea. Atunci eu i-am spus: „Chiamă-L pe Dumnezeu în ajutor.” El mi-a răspuns: „Dar eu nu am Dumnezeu.” După ce l-am arătat triste realitate, a stăreț sale, omul l-a primit pe Dumnezeu, viața l-a fost complet schimbată. Odată am predicat într-un loc. La câteva zile am primit o scrisoare. Cineva îmi scria: „Eu l-am găsit pe Dumnezeu și l-am primit pe Isus ca Mântuitorul meu personal. Sunt cel mai fericit om, așa merge din loc în loc să arăt lucrul acesta.”

Fratele meu! Experiența noastră cu Hristos, este cea mai puternică provocare a ateismului și materialismului. Noi predicatorii vedem acest lucru în fiecare zi. Nu de mult a murit un om, pe care l-am condus la Dumnezeu, l-am botezat, și i-am cunoscut viața. El a fost un ateu, a venit la Isus și experiența cu El l-a legat pentru veșnicie. Isus Hristos este puterea lui Dumnezeu în persoana Sa, în Evanghelia Sa, și în experiența umană.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Credința adevărată

O copilă auzise odată vorbindu-se despre credință, și voia să știe ce înseamnă credință. Într-o zi veni la tatăl ei și-l întrebă: „Tată ce este credința?” Tatăl ridică pe copilă și o așeză pe un dulăpior. Apoi se dete la oparte întinse brațele și zise: „Sări în brațele mele!” Cu sfială, micuța făcu un pas înainte și privi pe tatăl său. Să îndrăznească? Nu; i se păru prea primejdios. Inceț, inceț, fetița căută să se dea jos și așa să vină la tatăl ei. Aceasta nu e credința spuse tatăl. Sări depe dulăpior în brațele mele! Copila iarăși înaintă puțin, privi pe tatăl ei, dar teama de cădere o făcu să se întoarcă iarăși. Tatăl iarăși îi spuse: N'a fost credință! Sări în brațele mele! Pentru a treia oară fetița făcu un pas înainte. Privirea îi căzu pe brațele puternice ale tatălui ei. Prinse curaj, teama pieri. Cu o grabnică hotărâre ea sări și deodată era la pieptul tatălui, care strigă cu bucurie: „Aceasta este credința.” Scumpul meu fă la fel ca această fetiță, adică să crezi în jertfă Domnului Isus și vei fi mântuit. Asta înseamnă a te arunca în brațele Lui. Ești tu gata pentru aceasta?

O limbă infrănată

Iată ce spune Biblia despre limba infrănată:

Ziceam: „Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătoiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii cât va sta cel rău înaintea mea”. Ps. 39:1.

„Cine-și păzește gura, își păzește sufletul. Cine-și deschide buzele mari, alergă spre pieirea lui”. Prov. 13:3.

„Pune Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele”. Ps. 141:3.

„Cine înbește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și infrăneze limba dela rău și buzele dela cuvinte înșelătoare... I. Petru 3:10.

„Cel ce își stăpânește buzele este un om chibzuit”. Prov. 10:19.

„Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu, Ecl. 5:2.

Cea mai frumoasă podoabă

O fată se pregătea să meargă la o petrecere. Ea și-a pus niște bijuterii cari conțineau pitre scumpe strălucitoare. Surioara ei mai mică se uita la ea cu admirație. Ea îi spuse: Când tu vei fi mare, tata nu va putea să-ți cumpere podoabe așa de scumpe. Fetița a răspuns: „Eu voi avea o podoabă mult mai frumoasă”. „Cum așa?” O întrebă sora ei mirată. „Invățătoarea mea dela școala Duminicală mi-a spus că, dacă voi aduce suflete la Hristos mărgăritarele din comuna mea în ceruri

vor străluci ca și stelele. Și să știi că eu m'am hotărât să câștig suflete. Sora mai mare a plecat seara la petrecere, dar nu și-a putut petrece. Sufletul ei a fost foarte sbucumat și ea s'a întors repede acasă. Aici însă n'a găsit odihnă, sufletul ei a început să se sbucume foarte tare, toată noaptea n'a dormit. Dar în timp ce apăreau zorile dimineții razele dragostei lui Isus au început să străbată în inima ei și să-i dea pace și bucurie. Bucuroasă ea a alergat la sora ei mai mică și începu s'o sărute zicând: „Ți-ai câștigat deja primul mărgăritar pentru cununa ta, pe sora ta mai mare!” Dar tu iubite cetitor, ai adus vreun suflet la Hristos? Încearcă și fă și tu la fel.

Vânătorul păcălit

Un vânător plecă într-o dimineață pe câmp, spre pădure, după vânat. La un moment dat sar dintr'un tufiș vreo cinci iepuri. Cuprins de o emoție de bucurie, vânătorul se uită un moment după care din ei să alerge. Apoi începu să alerge și să tragă după unul. Văzând apoi că acesta a scăpat, se luă după un altul. Cu acesta, acciș pățanie ca și cu primul. Se luă apoi după al treilea, dar, zadarnic, toți au fugit și din cinci nu se alese cu niciunul. Așa pățesc mulți oameni în viață. Li se dă să vadă deodată mai multe lucruri. Viață veșnică, carieră bună, căsătorie fericită, câștig mare, etc., etc. și adesea se întâmplă că alergând după toate să nu prindă niciunul.

„Căutați mai întâi Impărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor da pe deasupra.”

Petele din soare

Învățații în astrele cerești spun că totul ce se întâmplă pe pământ, se datorește unor pete din soare. Adică apar pe soare anumite pete și atunci va fi pe pământ cutremur, inundații, secetă, arșiță, etc., etc. Ba, unii au spus că, chiar războaiele sunt urmarea unor pete din soare.

Ce bine se potrivește aceasta și cu viețile noastre. Dacă avem pete pe conștiința noastră, adică păcate neiertate, atunci și în viața noastră se întâmplă mai multe lucruri. Nu mai avem curaj să ne rugăm, și nu ni se mai ascultă rugăciunile, suntem fără tovarășia lui Hristos, fără ocrotirea și îngrijirea Duhului, suntem lăsați la voia tuturor furtunilor, patimilor, ne inundă groaza, ni se cutremură gândul, și e o lipsă, o lăncezeală după o viață mai bună, după harul mântuitor. Și toate se datoresc numai petelor din viața noastră.

Imitațiile

Pe lângă orice lucru natura mai sunt și lucruri de imitație. Așa de pildă, avem avionul, trenul, automobilul, etc., natura-

le, cari aduc foloase, dar avem și de toate acestea și imitații. Avem avioane mici, cari se aseamănă exact cu acele mari, dar ele sunt fără putere de a sbur vreodată. Sunt simple imitații ale celor naturale.

Așa e și cu creștinii. Avem creștini adevărați și avem creștini numai de nume, cari nu au în ei puterea vie și creștinoare a credinței, putere care transformă omul din temelii, făcându-l chipul lui Dumnezeu. Ce fel de creștin ești tu? Natural sau imitație?

Tu ești biserica

Tu ești biserica. Cărămizile, maltărul, scaunele și altarul din preună cu toate celelalte obiecte cari se țin de zidire nu este biserica. Biserica ești tu.

Tu ești biserica. Puterea și slăviciunea ei se arată în tine. Ce ești tu aceia e biserica.

Tu ești biserica. Lumea judecă biserica prin tine. Tu ești măsură și cântarul bisericii.

Tu ești biserica. Puterea și devotamentul ei cătră Dumnezeu adevăr și lumea înconjurătoare măsurată după devotamentul tău.

Tu ești biserica. Inspirația și viciilor divine atârnă de tine. Ceasurile de închinăciune ale sunt obligația ta. Dacă dai aici liment, atunci falimentul tău pe te fi observat și în biserică.

Tu ești biserica. Credința ei e tu. Închinăciunea ei se manifestă prin tine. Locul tău nu poate luat de altul.

Tu ești biserica. Progresul tău și progresul ei și paguba e și paguba ei. Dacă tu lucrezi și depui stăruință în adevăritate, atunci ea înaintază. Dacă tu stai și ea stă pe loc.

Frate, dacă tu te rogi pentru tine, singur, unul singur se va ruga pentru tine, dacă tu te rogi pentru toți, toți se vor ruga pentru tine. Sf. Augustin

Ceții și răspândiți

Farul Creștin